

Digital grusväg 1/2011

Förord.

Detta nummer av Digital grusväg innehåller endast en artikel. Den erbjuder rejält tuggmotstånd - i bildlig mening - men ändå inte.

Innehåll i detta nummer

Förord.....	1
S. Borg. Automatiskt tilltugg till ölen.....	2

Digital grusväg: Aperiodisk tidskrift. Årgång 15. Nr 1/2011, 2011-02-12. (C) Sixten Borg (redaktion). För publicerat, insänt material gäller (C) dess författare.

Korrespondens: elektronisk post [sixten.borg\(a\)lsn.se](mailto:sixten.borg@lsn.se).

Nätplats: <http://dl.dropbox.com/u/15019110/index.html>.

Digital grusväg är ett registrerat varumärke.

Sl. Automatiskt tilltugg till ölen.

I min barndom fick jag höra lyckliga sagor som t.ex. "Min far är kannibal" av Sven Bergman. Det ultimata sättet att visa att man besegrat sin fiende var att förtära hans hjärta. Det fanns, om jag minns rätt, också inslag av respekt för sin fiende i detta.

En sådan fiende fanns i vår närhet, nämligen kirskålen som fyllde vår trädgård och orsakade många timmar av rensning. Min mor serverade mig den som grönsak, vilket gav en känsla av seger men som också präglade mig att aldrig mer äta kirskål. Åtminstone inte förrän helt nyligen, då jag insåg att den gick att äta trots allt.

Jag läste för en tid sedan om en kock på Bornholm, vars ägor invaderats av mördarsniglar, som serverade dem i olika former på sin krog. Det var hans desperata försök att omvandla ett problem till en tillgång. Ur ett ekologiskt perspektiv var hans strategi mycket genomtänkt. Jägarna livnär sig på det alltför talrika bytet, och detta gör jägarna fler och bytet mindre vanligt vilket ger balans på lång sikt. Det är dock oklart om han fortfarande är kvar i krogbranschen. Kanske är det olämplig marknadsföring att delegera själva ätdelen av snigelbekämpningen till sina betalande gäster.

Jag har samma grundläggande problem som kocken. Varje sommar invaderas min trädgård av mördarsniglar. Vi har provat att samla in dem och klippa dem i bitar. Man krokmar efter att ha plockat några hundra per kväll i två veckors tid. Vi har provat ölfällor, och det fungerar mycket bra. Normalt sett är en ölfälla en behållare som sniglarna inte kan fly ur, in i vilken de lockas genom doften av öl. Dock måste fällan tömmas, och ölen går till spillo. Jag har provat att pressa ner dem i marken med en tung smideshammare, men det är mycket farligt: om man sedan smider, är risken för halkolyckor på stället överhängande. Eftersom järnämnet man slår på är glödhet är halka inte bra.

Lösningen på snigelproblemet kan vara en kombination av kannibalen, kocken och fällan. Man gör sig själv till en ölfälla genom att dricka öl en sommarafton. Öldoften ur ens mun lockar snig-

larna. För att göra fällan lättillgänglig lägger man sig ned på ryggen på gräsmattan. Sniglarna kommer nu att ta sig upp för kinderna och in i munnen, varvid de förtärs. Detta blir som en sorts tilltugg till ölen. Man behöver inte göra sig av med fångsten annat än i så motto att man avyttrar slaggprodukter så som man normalt gör ändå. Ölen gör nytta i fällan utan att gå till spillo. Om det behövs (av ett eller annat skäl) dricker man mer än en öl. Sannolikt får proceduren upprepas åtskilliga sommaraftnar. På lång sikt får man trädgårdens ekosystem i balans - fast om jägarna blir fler genom proceduren är lite osäkert.

S. Borg.